Мороз і сонце, — день розкішний!
Ти ще дрімаєш, друже ніжний, —
Красуне, час уже, проснись:
Відкрий свій погляд яснозорий.
Навстріч північної Аврори
Зорею півночі з'явись!

Згадай-но, вчора хуга злилась,
В вечірнім небі мла носилась;
Крізь хмари місяць вдалині
Жовтів і блід на виднокрузі,
І ти сиділа, вся у тузі, —
А нині.. подивись — в вікні:

Під голубими небесами
Скрізь чарівними килимами
На яснім сонці сніг лежить;
Прозорий ліс лише чорніє,
Крізь іней глиця зеленіє,
І річка кригою блищить.

Кімната вся янтарним блиском
Осяяна. З веселим тріском
Палає піч. І мрієш ти.
Приємно снить біля лежанки.
Проте, чи не звеліти в санки
Конячку буру запрягти?

І понесе нас, друже милий.
По вранішній дорозі білій
Кінь нетерплячий крізь сніги,
Відвідаєм поля спустілі,
Ліси, від снігу побілілі,
І милі серцю береги.

1829